

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟΥ ΡΑΜΣΗ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ

K. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

*A la memoire du grand patriote
Moustafa Pacha Kamel.*

ΕΞΑΝΙΧΤΑ : —στιγμές
γιά μυστήρια, γιά όρ-
για, γιά σατουρνάλια..

Ο ήλιος καταντρο-
πιασμένος ποῦ 'φώτιζε
ένα κόσμο δίχως καμ-
μιά λογική αίτια υπάρ-
ξεις 'πήγε κρυπτόμε-
νος πίσω απ' τὰ θεώρατα ἐκεῖνα βουνά νά κυλι-
σθῇ (σάν ἐκφυλισμένος ποῦ ἦταν) στοὺς μαρμαρέ-
νιους τῆς θαλάσσης κόρφους, τρελλῆς — μηχανισμέ-
νης — ὡς ὅτου ἐβγή ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἡ ὑστερή πνοή
γλωμισμένα ἀπὸ ἀχόρταγα ἄνομη φιλιά, ἀφήνον-
τας τὴν θέσι του στὴν βασίλισσα σελήνη, ἄσπονδο
καὶ ἀδιάλλακτο ἐχθρό του, τὴν ἐποία δὲν ἀντιμε-
τώπιζε παρὰ ἔταν ἡ εἰμαρμένη του τῶθελε, μερικά
δευτερόλεπτα — μαχαίρια δίκωπα βουτηγμένα στὸ
φαρμάκι, ξεσχίζοντας τὰ παλληκαρίσια του στῆθη —
μερικά δευτερόλεπτα μονάχα γιὰ νὰ τοῦ ἐπισκιάσῃ
αὐτή! τὸ θαμπωτικὸ μεγαλεῖό του...

Ἐπειτα ἀπὸ μιά πάλη πεισιμωμένη, — γιὰτι
ἐφοβεῖτο μήπως νικηθῇ! Αὐτὸ ἀλήθεια θάταν ἀ-

στεῖο! — αὐτὸς ἐξοκλοουοῦσε τὸν δρόμο του ὑπε-
ρήφανος καὶ λαμπρότερος ὅπως ποτέ, ἐνῶ αὐτὴ ἐ-
μοιαζε σάν μιά μεγάλη σαπουνόφουστα, τὴν ὅποιαν
εἶχεν ἀφήσῃ αἰφνης κάποια ξανθόμαλλη παιδοῦλα,
— πέντε χρόνων ἀγγελιοῦδι μὲ τὰ ἐλογάλανα μάτια
του, — ἀπὸ τὸ ἄκρο τοῦ καλαμιοῦ μαζὺ μ' ἓνα σπα-
σμαδικὸ χτύπο τῶν μικρῶν κρινένιων χειρῶν τῆς
καὶ ἀνέβαινε — ἀνέβαινε ἑτοιμῇ, λές, σ' ἓνα ἀνάλα-
φρο τοῦ Ζεφύρου πικρὸ ἀναστεναγμὸ νὰ σπᾶσῃ καὶ νὰ
χαθῇ ὁλότελα ἀπ' τὰ μάτια σας. Τ' ἀττέρια σκορ-
πισμένα σάν σπόροι σὲ νεοργωμένο χωράφι τρε-
μοσβύναν τὶς θαμπές 'ρίχνοντας ἀκτίνες τους
κατὰ τὴν γῆ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μερικά ἀπογοητευμένα
περὶ ἀπ' τὴν ζωὴν τους ἐπεφταν ἀπελπισμένα ἀπὸ
ἰλιγγιώδη ὕψη διαγράφοντα μιά πύρινη γραμμὴ
'στὸ κενὸ καὶ ἐκρημνίζοντο σὲ ἀγνωστες ἐκτάσεις,
θάλασσες καὶ πηλάγη σφυρίζοντας κωφαντικά, ἐνῶ
τὰ νερά τρομαγμένα ἀπ' τὸ ἀπρόοπτον ἐκείνο σμί-
ξιμο, ἐκόχλαζαν μέσα στὴν στερεὰ 'ποῦ τὰ περικύ-
κλωνε 'σάν λυωμένο 'στὸ χωνευτήρι σίδερο προξε-
νώντας ἓνα ἀπαίσιο πανδαριόγιο...

Ἀπὸ καιρὸ εἶχαμε ἀφήσῃ τὸν κοσμικὸ θόρυβο
τῆς πρωτεύουσῃς γιὰ νὰ ἐλθοῦμε καὶ ἐπισκεφθοῦμε
τὰ μνημεῖα — λείψανα ἐνδόξου παρελθόντος, τὰ
ὅποια ἐκτεθειμένα ἐκεῖ στὴν τύχη τους, χωρὶς καμ-
μιὰ σχεδὸν ἐπιτήρησι, ἐσβύνοντο, ἐχάνοντο σάν
λευκὰ φαντάσματα μέσα στὸ σκότος, στὸ ἀδιε-
ρευνήτο τῆς νυκτὸς μυστήριου καὶ τοῦ θανάτου.
Δεξιὰ μας μύριες διαλαδῶσις τοῦ Νείλου
περιπλανῶντο στὴν κοιλάδα καὶ ὅπου ἔφερναν τὰ
πλάνα βήματά τους, ἐκεῖ, πάντα ἡ εὐτυχία χάριζε
περίσσια δῶρα.

Μέσα στὰ νερά τῆς τὰ καθάρια, — ἡ ὕλη κατε-
στάλαζε καὶ ἔπειτα ἡ ἀντανάχλασι ἡ λευκὴ τοῦ
οὐρανοῦ, χωρὶς καταχνιά, χωρὶς κανένα σύννεφο, —
λωτοὶ ἐπλεαν, σάν μικρὲς χάρτινες βαρκούλες σὲ
διάπλοτο πέλαγος· οἱ θάμνοι φορτωμένοι δροσιά, ποῦ
ἐρροφοῦσαν ἀχόρταγα ἀπ' τῆς ὄχλεις, σμίγανε 'στὸ
μέσο, ἐν ᾧ τὰ πουλῖα κρυμμένα ἐκεῖ κάπου ἀνε-
παύοντο, ὅταν αἰφνὴς 'στὸν κρότο 'ποῦ κάναμε βε-
δίζοντας ξυπνοῦσαν, — στρατιῶται 'στὸ σύνθημα κιν-
δύνου.

Καὶ σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ πανῶργο σύμπλεγμα κατὶ
μοῦ φαινόταν πῶς ἔλειπε, καὶ αὐτὸ τὸ κατὶ ἦταν
σημαντικὸ, ἦταν πολὺ.